ఆమె నవ్వింది

పోలవరపు శ్రీహరిరావు

ఆమె నవ్వింది!

భర్త శవం ప్రక్కనే కూర్చుని నవ్వింది!!

బంధు మిత్రులేగాక, ఇరుగు పొరుగు వారు కూడా సంతాప భారంతో కళ్ళు తుడుచుకుంటూండగా — ఆమె నవ్వింది!!!

ఆమె తల్లి కాయారమ్మ ఇల్లెగిరి పోయేట్టు, నెత్తీ నోరూ బాదుకుంటూ — అల్లుడు మరణించినందుకు, అంతకంటె తన పెద్దకూతురికి యింతటి అవస్థ దాపురించినందుకు శోకాలు పెడుతున్నది.

ఆమె చెల్లెలు నిర్మల — పెళ్ళికాని పిల్లయినా, కాలేజీలో చదువుకుంటున్నదైనా, బావగారి శవాన్ని చూస్తూ కూర్చుని, అతని గుణగణాలను, మాటలను వర్ణిస్తూ బిగ్గరగా ఏడుస్తున్నది.

అయినా — అతని భార్య, నిర్మల అక్క, కాయారమ్మ పెద్దకూతురు "సుజాత" మాత్రం నవ్వింది. అతని తల్లిదండ్రులు, అన్నదమ్ములూ, అక్క చెల్లెళ్ళే కాదు — ఆమె తండ్రి కూడా గుండె చెరువయ్యేంత దుఃఖిస్తున్నారు. ఆమె స్నేహితులు [illegible] మాత్రమే అతన్ని యెరిగివున్న నవనాగరిక యువకులు, ప్రౌఢలు కూడా విచారవదనులయ్యారు. ఆమె మాత్రం నవ్వేసింది —

ఆమె కాపురానికి వచ్చి అయిదారేళ్ళయింది. ఈ కాలంలో ఆమె అనేకసార్లు అనేక రకాలుగా నవ్వింది. సంతోషంతో, సంభ్రమంతో, తృప్తితో, సానుభూతితో — ఏ విధంగా నవ్వినా భర్తకు అర్థమవుతూనే వుండేది. ఇతరులకు కూడా ఆమె నవ్వుకుగల కారణం అంతుపట్టేదే కాని — ఆమె మరొక రకంగా కూడా నవ్వేది. ఆ నవ్వుకుగల కారణం మాత్రం భర్త "సత్యమూర్తి" కి కూడా అర్థమయ్యేది కాదు.

కొన్ని సందర్భాలలో ఆమె అట్లా నవ్వేసి, అంతలోనే మరో పనేదో తొందర పెట్టినట్లు అక్కడ్నుంచి వెళ్ళిపోయేది. సత్యమూర్తి ఆవిడ నవ్వుకు అర్థమేమిటోననే మీమాంసలో, తల బద్దలయ్యేట్టు పతమతమయ్యేవాడు. అయినా ఆమె నవ్విన నవ్వుకు అర్థం తోచేదికాదు.

• • • •

ఒకసారి ఏదో సంతోషవార్తను భార్యకు చెప్పాలనే ఉత్సాహంతో ఉరకలు వేస్తూ యింటికి వచ్చాడు. ఆమె తల దువ్వుకుని పూలు తురుముకుంటున్నది. అతను సంబరంతో భార్య ప్రక్కనే చతికిలబడి కూర్చుని, ఆమె జడలో ముడుచుకోబోతున్న పూలచెండును తానందుకుని మరింత పొందికగా భార్య జడలో అమర్చాడు. ఆ అమర్చిన అందానికి, ఆమె

సౌందర్యానికి మురుసుకుంటూ ఆమె బుగ్గమీద నన్నగా, చిలిపిగా చిటికె వేశాడు. ఆమె భర్త వంక అబ్బురంగా చూచింది. "ఎన్నడూ లేంది ఇవాళింత చెలాకీగా, పరిహాసాలాడుతున్నా రేమిటా" అన్నంత ఆశ్చర్యంతో ప్రశ్నార్థకం వెలిబుచ్చింది. అతను మరింత మురిపెంగా "ఇవ్వాళ ఎంత ఉషారుగా ఉందో తెలుసా!" అన్నాడు.

ఆమె: "తెలుస్తూనే వుంది - జీతం ఎంత పెరిగిందేం?" అని అడిగింది. అతను మరింత సంతోషంతో "కాదులేవోయ్!" అన్నాడు. ఆమె: "ప్రమోషన్ లభించింది కాబోలు!" అంది. అతను: "అంతకంటే గొప్ప విశేషమే జరిగిందోయ్!...నా పిల్లలూ...నా పిల్లలూ... భలేవాళ్ళంత" అంటున్నాడు. ఆమె తటాలున ముఖం దించుకుని: "మనకింకా పిల్లలు కలగందే అదేంమాటా" అని గద్దించింది.

సత్యమూర్తి మరింత ఉద్వేగంతో: "అంత బెంగెందుకోయ్; పిల్లలు పుట్టేకాలం చాలా వుందిలే! అయినా ఇప్పుడు నా దగ్గర చదువుతునే వాళ్ళు మాత్రం మన పిల్లలుగాక పరాయి వాళ్ళామేమిటి! - బాగా ఆలోచించుకో -" అన్నాడు. సుజాత ముతిమూడు వంకర్లుతిప్పి, చర్రున అవతలికి జరిగి: "ఆలోచనల కేం - ఇలాంటి కొరగాని ఆలోచనలు చాలాచేస్తార్లే!" అని రుసరుస లాడింది.

అతను మళ్ళీ దగ్గరకు జరుగుతూ: "అసలు సంగతినింటే నువ్వింత ముభావంగావుండలేవు అసలేం జరిగిందంటే - నా క్లాసులో పిల్లలంతా కలిసి, నాకో పెద్ద సన్మానం చేశారోయ్! హఠాత్తుగా, అందరూ కలిసి తలో పూలదండా తెచ్చి నా మెళ్ళోవేసి పూలలోనే ముంచేశారనుకో. పైగా - నేనెంతో మంచి మాష్టార్నని వాళ్ళ వాళ్ళ అనుభవాలు బుల్లి బుల్లి మాటల్లో చెబుతుంటే, నా శరీరం జలదరించినట్లు, నెమలి పురి విప్పుకుంటున్నట్లు, హృదయ కమలం వికసించుతున్నట్లయి - కళ్ళు చెమర్చాయ్" అని చెబుతున్నాడు.

ఆమె దిగ్గున లేచి, అతని వంక వులుకు వులుకున చూస్తూ: "మరి ఆ [illegible] తేలేదేం. రెండు రోజులు [illegible]" అంది. అతను తెల్లబోతూ: "అవి [illegible] వాళ్ళకేవేసి నా కృతజ్ఞత వెల్లడించుకున్నాను" అని చెబుతూండగా ఆమె నవ్వింది.

ఆ నవ్వులో సంతోషం లేదు. [illegible] స్పందనం లేదు. ధవళకాంతిలేదు. [illegible] అతనికి నవ్వేకటివరకూ అర్థం కాలేదు. [illegible] బట్టలేదు. అదో విలక్షణమైన నవ్వు. [illegible] నవ్విన ఆమె చరచరా వంటగదివేపు [illegible]పోయింది. సత్యమూర్తి మాత్రం ఆ నవ్వుకుగల కారణాన్ని, అర్థాన్ని తెలుసుకోవాలని ఆరాటపడుతూనే చాలా కాలం గడిపాడు. [illegible] ఆమె నవ్వుకు అర్థం స్ఫురించలేదు. [illegible]ణంగా ఏ రకం నవ్వులోనైనా కనిపించే ధవళ కాంతి, ఉత్సాహం మరింత ఆరోగ్యవంతమైనా ఆమె నవ్వులో వున్నట్లు స్ఫురించలేదు.

* * *

మరోకసారి: సత్యమూర్తి ఆమె కోసం ఒక బహుమతి పార్సెల్ తెచ్చి సంతోషంగా ఇస్తూ "సుజాతా నీకోసమే. గొప్ప కానుక... చూడు" అన్నాడు. ఆమె ఆ పార్సెల్ను అందుకోకముందే అతనే ఉత్సాహాతిరేకంతో ఆమెను రెండు చేతులా పైకెత్తి ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. ఆమె అతని పట్టునుంచి విడిపించుకుని, ఆ పార్సెల్లో వున్న బహుమతి ఏమిటో తెలుసుకోవాలని పెనుగులాడవలసి వచ్చింది. గుప్పెడు వస్తువుపైగం పెనుకాయితాలు పొరలుపొరలుగా చుట్టబడివున్న పార్సెల్ అది. ఆ పొరలన్నీ తీసి చూసేసరికి అదొక తాజమహల్ నమూనా విగ్రహమని తేలింది.

అతను: బాగుందా సుజా?

ఆమె: ఊఁ!

అతను: చాలా అందంగా వుందిగదూ!

ఆమె: ఎక్కడ కొన్నారు?

అతను: నా శిష్యుల్లో ఒకరు ఢిల్లీ వెళ్ళి వస్తూ ఆగ్రాలో నాకోసం కొనుక్కొచ్చారు.

ఆమె : అంతగాక మీరు కొంటారని ఒక పుస్తకం అనుకున్నావటలే! ఎంత ఖరీదో!

అతను : అయిదో, నాలుగున్నరో వన్నాడు. వెలదేముంది. అందులో ఎంత కళవుంది, ఎంత ప్రేమ వుంది, ఎంత భావుకత వుంది!! నా శిష్యుడు ఎంత అభిమానంతో తెచ్చాడో!!!

ఆమె : అయితే. అభిమాన భారమేదో మీ నెత్తినే పెట్టుకు వూరేగక. నాకో గొప్ప కానుకంటూ ఇవ్వడమేం? మెళ్ళో కంఠసరిగా వస్తూ లేకపోయినా యీ రాయి కట్టుకుని వూరేగనా.

అతను : సుజాతా! మాటిమాటికీ నన్ను దెప్పి ప్రయోజనం ఏమిటి? ఇప్పట్లో నేనేం నగలు చేయించగలను? నా జీతం సంగతి నీకు తెలుసుగా!

తెలుసు. ఇప్పట్లోనేకాదు ఎప్పటికైనా మీరు ఏ విధ్యాకమూ చెయ్యలేరని కూడా తెలుసు!!! బుద్ధి గడ్డితిని గడ్డి ప్రేమలో పడి మిమ్మల్ని పెళ్ళి చేసుకున్నందుకు బాగానే తెలిసివచ్చింది.

అతను భార్య ఆవేశపు మాటల్ని వింటూ తెల్లబోయి చూస్తున్నాడు. మెల్లగా "తాజమహల్ నిర్మాణానికి కారణభూతులైన వారి ప్రేమ వంటిదే. మనది. అదర్శప్రేమంటూ నా శిష్యుడు తెచ్చిన కానుక" అంటున్నాడు. అంతలోనే ఆమె ఆ బొమ్మను కసిగా, దూరంగా విసిరేస్తూ: "ప్రేమ. రాళ్ళూ రప్పలూ మిగిలిన ప్రేమ" అని తుప్పుక్కున నవ్వేసింది. తాజమహల్ ముక్కలై పోయింది.

అతను ప్రాణాపాయం కలుగుతున్నంత గాబరాలో "సుజా ఎంత పనిచేశావ్! ప్రాణ ప్రదంగా దాచుకోవలసిన కానుకను, ఆపురూపంగా భావించవలసిన మన ప్రేమను యింత హీనంగా బద్దలు చేస్తావా!" అన్నాడు.

ఆమె నవ్వింది!

ఆ దేనవ్వు... అతని అర్థం కాని నవ్వు..., అందుబాటని నవ్వు... కళలేని, ధ్వనిలేని నవ్వు.

• • •

అలానవ్వే సుజాత చెల్లెలు నిర్మల కాలేజీలో చదువు ముగించి - సెలవుల్లో అక్క గారి యింట పదిరోజులుండి వెళదామని వచ్చింది. సుజాత ఆమెతో అంత సంతోషంగా మాట్లాడేదికాదు. బావ - సత్యమూర్తి మాత్రం ఎంతో ఉషారుగా, నవ్విస్తూ కబుర్లు చెప్తూండే వాడు. ఆంధ్రాంగ్ల సాహిత్యంలో మెరికలవంటి రచనల గురించి, కావ్యశిల్పాన్ని గురించి ఎన్నెన్నో సంగతులు విడమరచి చెప్పేవాడు. నిర్మల తాను కాలేజీలో నేర్చుకున్నదానికంటే ఈ బావగారివద్ద నేర్చుకుంటున్నది చాలా ఎక్కువని పించేది.

అలాంటి బావతోనైనా తనక్కఅక్క అంత ఖులాసాగా వ్యవహరిస్తున్నట్టు లేదని నిర్మలకు అనుమానం వేసింది. అక్క నెన్నివిధాల, ఎన్ని సార్లు అడిగినా - భార్యాభర్తల మధ్య అంత విముఖత ఏర్పడ్డానికిగల కారణం ఏమిటో నిర్మలకు అంతు పట్టలేదు. పైగా మూర్తీ, సుజాతలు గ్రాడ్యుయేట్లు, ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకున్న నవనాగరికులు! ఉభయులూ తల్లిదండ్రుల నెదిరించి - స్వతంత్రంగా ప్రవర్తించి పెళ్ళిచేసిన ప్రేమికులు.

ఒకసారి నిర్మల బావగారిని అడిగింది కూడాను. అక్క అయనతో అంత ముభావంగా వుండటానికిగల కారణం ఏమిటోనని. ఎన్నో రకాల అడుగగా అతను "కీచులాటలేం లేవు నిర్మలా! ఏమీ లేదులే" అన్నాడు. నిర్మల! "అలిగిందేమో మా అక్క!" అంది. సత్యమూర్తి" సుజాతకు అలగడంకూడా చేతకాదు. వట్టి పిచ్చిపిల్ల" అనేవాడు.

నిర్మల తన అక్కమీద తనకంత సద్భావం లేనట్టుకూడా మాట్లాడింది. ఆ విధంగానైనా బావ ఆ పలు రహస్యం చెబుతాడేమోనని ఆశించింది. కాని. అతను భార్యను వెనకేసుకొచ్చి, సుజాతవంటి ఉత్తమురాల్లాలు మరెవరూ లేరన్నట్లు మాట్లాడాడు.

• • •

పది రోజులుండి వెళదామనుకున్న నిర్మల వచ్చి నెలరోజులు దాటింది. సత్యమూర్తి ఇంటి వద్ద వున్నప్పుడు ఏమాత్రం తీరుబడిగా కని పించినా నిర్మల దగ్గరకు వెళ్ళేది. ఏవేవో

ప్రశ్నలు వేసేది. అతను దానిగురించి, కళల గురించి, జీవితాన్నిగురించి, మానవత్వాన్ని గురించి అనర్గళంగా, సరళభాషలో, అమాయకులకుకూడా అర్థమయ్యేట్టు చెప్పేవాడు. నిర్మల గంటలతరబడి అతని సాన్నిధ్యంలో గడిపేది. ఒక్కొక్క రోజుకు ఒక్కొక్క యుగం కాలాన్ని విజ్ఞానంతా చవిజూస్తున్నంత తృప్తిపడేది.

సుజాత యింటిపనులలో వుండినా - పెళ్ళిద్దరిపై ఓ కంట కనిపెడుతూనే వుండేది అయినా వారంత సన్నిహితంగా ఏకాంతంలో వుండడం సహించలేక పోయేది. ఏమన్నా అంటే చెల్లెలు నొచ్చుకుంటుందనుకునేదో ఏమో - నిర్మల ముందేమీ అడిగేది కాదు.

ఒక రాత్రి, పడక గదిలో, సత్యమూర్తి వంక కోపంగా చూస్తూ "పెళ్ళి కావలసిన పిల్లతో అంతలేసేపు గుసగుస లేమిటి - మరీ మితి మీరుతున్నారే?" అంది. అతను కసాయి వాని కత్తిపేటుకు వణుకుతున్న లేడిపిల్లలా భార్య కళ్ళల్లోకి చూస్తూ : "సుజాతా! నువ్వు ...నువ్వు నన్నుఅనుమానిస్తున్నావా? మన పెండ్లి కాక ముందు మనం గంటల తరబడి ఏకాంతంలో మాట్లాడుకునే వాళ్ళం కాదా? నాకుగా నేను ఎన్నడైనా నీతో ప్రేమ సంభాషణలు చెయ్యటంగాని, చనువు తీసుకోవటంగాని జరిగిందా? అందులోనూ నిర్మల నీ చెల్లెలు. నాకూ చెల్లెలుతో సమానం కాదా?" అని ఆక్రోశంతో అడిగాడు.

ఆమె మొహం అటు తిప్పుకుని మిన్నకుండే సరికి మరింత బాధతో "నన్ను...నన్ను అనుమానిస్తున్నావా సుజాతా - అనుమానిస్తున్నావా?" అని రెట్టించాడు. అతని గొంతుకలో కోటిమంది పవివారల ఆర్తనాదం ధ్వనించింది

ఆమె నవ్వింది.

ఆ నవ్వుకూడా అతనికి అర్థం కాలేదు; అంతు పట్టలేదు. ఆ నవ్వులో వ్యంగ్యంగా కనిపించనంతకూడా ద్యోతకం కాలేదు. పాపం ఆ నవ్వుకు అర్థం తెలుసుకోకుండానే పోయాడు సత్యమూర్తి.

ఆ మరునాడు సుజాత, నిర్మలా [illegible] చూస్తున్న సమయంలో అతని ప్రసక్తి వచ్చింది. నిర్మల బావగారి గుణగణాలను, విశాల [illegible] హృదయాన్ని విశదంగా పేర్కొంటున్నది. "బావంతటి మహా పురుషుని భర్తగా పొందిన నువ్వు చాలా అదృష్టవంతురాలివి అక్కా" అంది. సుజాత ఏదో మాదిరిగా నవ్వింది; అదే మాదిరిగా నవ్వింది. ఆ నవ్వులోని అంతర్యం ఆమె తోబుట్టువుకుకూడా అర్థంకాలేదు. నిర్మల విస్తుపోయింది.

అంతలోనే నలుగురు పెద్దలు సత్యమూర్తి శవాన్ని మోసుకొచ్చి, ఇంటిముంగిట, వసారాలో పరుండ బెట్టారు. నిర్మల-నిద్రోతున్న ఆ నిర్జీవ మూర్తిని చూడగానే కెవ్వున కేకవేసింది. బావగారి శవంమీద పడి గోడు గోడున ఏడ్వసాగింది. "ఇంత ఘోరం ఎలా జరిగిందని" బిగ్గరగా విలపించింది.

శవాన్ని తెచ్చిన పెద్దల్లో ఒకాయన. "మధ్యాన్న భోజనానికి బడివదిలిన [illegible] లేదు. ఆ మెరక వీధి షావుకారు భుజంగం వొచ్చి ఈ సత్యమూర్తిగారిని కింద పడదోసి, నానాకూతలు కూశాడంట." అన్నారు.

మరొకాయన : "ఆ భుజంగం కొడుకు పరీక్షల్లో తప్పిందట, అందుకు సత్యమూర్తిగారే మార్కులెయ్యలేదని భుజంగం [illegible] బడ్డాడు, ఎంత అంగబలమున్నా, అర్థబలమున్నా, హోదామున్నా - ఈ పత్రికాలవు మనిషి మీద అట్టా అభాండాలేస్తారా, [illegible]" రుసరుస లాడారు.

అప్పటికే వూరిజనం ఎందరో అదోటిదో మాటూ అక్కడికి చేరారు. సత్యమూర్తి గుణగణాలను శ్రీరామచంద్రునితో, ధర్మరాజుతో పోల్చుతూ-ఆయన్ను పొట్టబెట్టుకున్న భుజంగాన్ని అనరాని మాటలంటున్నారు. నిర్మల పొరుగింటివాళ్ళ పిలిచి బంధుమిత్రులకు కబురు పంపించి, మళ్ళీవచ్చి కూర్చుంది.

అయినా-సుజాత భర్త శవంవంక ఏదో దీక్షతో చూస్తున్నదేగాని ఉలకటంలేదు, పలకటంలేదు, ఏడ్వటమూ లేదు. నిర్మల "అక్క

[illegible] ...ంటా మాను... న్నారా! ఏం మనుషులయ్యా మీరు" అని కసిగా అంది.

పెద్దల్లో ఒకాయన: "అమ్మాయి భుజంగం అంతపనిచేస్తే వూరుకునేవాళ్ళమా — ఈ పాటికి శిక్ష అనుభవించే వాళ్ళంగదూ!" అని బుకాయించారు.

అంతలోనే ఒకరు: "మరి మన సత్రం మూస్తారు ఎట్లా చచ్చిపోయిండయ్యా?" అని అడిగారు. మరో పెద్దమనిషి: "ఆ భుజంగం మరీ బుద్ధిలేకుండా పోయ్యాడు. కూతురు వయస్సుపిల్ల, అలాగా తిరిగి మార్కులు తెచ్చుకోలేదని పేదవాళ్ళ పంతులుగారి మీద కసితీర్చుకోవటం ఏమిటి. నాలుగ్గొట్టినా, తిట్టినాపోను. ఎంతెంత అభాండాలేశాడు!!" అని ధిక్కరించారు.

నాలుగో పెద్దమనిషి: "హవ్వ-వాడినోరు పడ! ఏదన్నా మానం గలవాడు అలాగే అనే మాటలేనా అవి. వాడి కూతురికి నిండా మూడేళ్ళు లేవు—వాంతో ఈ సత్రమూర్తి గారు పరసాధారాలటారా? హవ్వ! ఎంత సిగ్గుచేటు!!" అన్నారు నోరు నొక్కుకుంటూ.

ఇంకొక పెద్దమనిషి: "అంతేకాదు. ఈ సత్యంగారే ఆ అమ్మాయిని బలవంతంచేసి, చెరిచాడని, ఆ పిల్ల కట్టుబాట్లతో చెబుతావంటు తనతో మార్కులు తీసేశాడనీ కూశాడయ్యా ఆ భుజంగం" అని గింజుకుంటూ చెప్పాడు.

నిర్మల: "ఇలాంటి కట్టుకథలు నమ్మే వాళ్ళుకూడా వుంటారనుకున్నాడా ఆ భుజంగం!" అంది. ఒక ముసలాయన: "ఎవరూ నమ్మక పోయినా మన పంతులుగారు బెంబేలు పడి పోయారుగా తల్లీ" అన్నాడు. ఒక ఇరుగింటి పిన్ని: "పిచ్చిపంతులు కాకపోతే అయినా ఆ మాట అనటానికి ఆ నచ్చినోటికి నోరెట్లా వచ్చిందో" అంది పొరుగింటి పెద్దమ్మ "అదైనా ఆ భుజంగం కూతురుగాదు; ఉంచు [illegible] అది పాపం పందేళ్ళ

[illegible] అని మెటికలు విరిచింది.

ఒక యువకుడు అందరి మాటల్నీ వింటూ ఉంత దగ్గరగా "ఇంతకీ మన మాస్టారు భుజంగం దెబ్బలకే చచ్చిపోయారా లేక వారి ఈయన్ని మాటలో తోసి చంపారా?" అని అడిగాడు. శవాన్ని తెచ్చినవారిలో ఒకరు "వాడేం కొట్టలేదు; మాటలో తొయ్యా లేదు. రాంగానే పంతులుగార్ని పదిదోషి నానా మాటలూ అన్నాడు; అభాండాలు వేసి ఊళ్ళోనుంచి వెళ్ళగొట్టేస్తా నన్నాడు—అంతే... ఈ పంతులుగారే లేచి. తనేం తప్పు చెయ్యలేదని ఎదురైనా తిరక్కుండా, అటు నడిచిపోతుంటే. మేం వెళ్ళిపోయి చూస్తాం గదాం.. అయినా మేమేమైనా కలగన్నామా, ఆయనట్లా వెళ్ళి దిగుడు బావిలో దూకి ప్రాణాలు తీసుకుంటా డనీ!" అన్నాడు. మరొకాయన: "అంతా కనుమూసి తెరిచేంతలో జరిగిపోయే: వీందు [illegible] కేసులారా తీసుకునే ఈ సత్యంగారూ" అని కళ్ళు తుడుచుకున్నారు.

నిర్మల: "నీ మనసెంత గాయపడిందో ఆ అవధ్య నేరారోపణకు" అంటూ శవంమీద పడి ఏడ్వసాగింది. సుశీల మాత్రం నవ్వేసింది!!

ఆ నవ్వులో దరిద్రము లేదు. సంతోషము లేదు. తృప్తి లేదు. కసి లేదు. ఆరోగ్యంలేదు. ఏదో విరక్తత గూడుకట్టుకున్నట్లుంది.

★

రావ్ అండ్ కో.

రేడియో అండ్ సౌండ్ యింజనీర్సు

అన్నిరకముల రేడియోలు యాంప్లిఫైర్సు
అమ్మబడును రిపేరు చేయబడును.

మున్సిపల్ బిల్డింగ్సు 7 ఎ.

గుడివాడ,

కృష్ణాజిల్లా.

ప్రొప్రయిటరు: రావు